

1) Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα-ιδέες που ήθελε να περάσει ο συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία; Ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

Ο συγγραφέας ήθελε να περάσει πλήθος μηνυμάτων σε εμάς, τους αναγνώστες. Αυτά που με άγγιξαν και ξεχώρισα, ήταν αυτά που έχουν σχέση με σπουδαίες ανθρώπινες αξίες, όπως η φιλία, η συμπαράσταση, η αλληλεγγύη, η συμμετοχή στον πόνο του άλλου.

Όλο το βιβλίο είναι ένας ύμνος της φιλίας σε κάθε της μορφή, είτε παιδιών μεταξύ τους, είτε παιδιού-ενήλικα, είτε ανθρώπων με ζώα. Η φιλία πολλές φορές μπορεί να περάσει δοκιμασίες, να κλονιστεί, να χρειαστεί θυσίες. Στο τέλος, όμως, πάντα τις ξεπερνά και τις αφήνει πίσω της. Όπως είδαμε στο βιβλίο, η φιλία των δύο αγοριών δοκιμάζεται σε πολλές φάσεις. Επίσης, ο Γιάννης «θυσιάσε» τον χρυσό σταυρό, που ήταν η μόνη ανάμνηση από τη μητέρα του, για να αποκτήσει έναν πελεκάνο, τον Νικόστρατο. Στο τέλος, όμως, η φιλία του Γιάννη και με τον Περικλή και με τον Νικόστρατο «θεραπεύει» την ψυχή του από τον χαμό της μάνας του και ξαναδίνει νόημα στη ζωή του.

Αυτή η τρυφερή σχέση του παιδιού με το ζώο δεν αφήνει ασυγκίνητο ούτε τον σκληρό πατέρα του Γιάννη, ούτε την κοινωνία του χωριού, που συμμετέχει, συμπαραστήκεται και δείχνει αλληλεγγύη.

Διαβάζοντας το βιβλίο, γεμίζει κανείς με πολλά συναισθήματα, με σημαντικότερα τη συγκίνηση και την τρυφερότητα για τη βαθιά φιλία του παιδιού με τον πελεκάνο, αλλά και την ανταπόδοση της αγάπης.

Γεννιούνται, όμως, και άλλα συναισθήματα, όπως η οργή για την επίθεση του σφουγγαρά και τον τραυματισμό του Νικόστρατου και η θλίψη για τον αποχωρισμό του με τον Γιάννη. Επίσης η αγωνία και η λαχτάρα, μέχρι να φανεί ότι ο Νικόστρατος επέζησε, που κορυφώνεται και γίνεται απέραντη χαρά όταν ξανασμίγει με τον Γιάννη.

Αυτή η τελευταία σκηνή ήταν για εμένα η πιο σημαντική και συγκινητική του βιβλίου, γιατί ο Γιάννης λυτρώνεται από τον πόνο ενός δεύτερου χαμού στη ζωή του. Ξαναβρίσκει τον «φίλο» του, ένα κομμάτι του εαυτού του, τον Νικόστρατο, που αγάπησε από την πρώτη στιγμή της αναπάντεχης συνάντησής τους.

Αυτή η πρώτη τους συνάντηση ήταν μια επίσης πολύ δυνατή σκηνή του βιβλίου, που μας προϊδεάζει για τον ισχυρό δεσμό που θα δημιουργήσουν στη συνέχεια ο Γιάννης με τον Νικόστρατο.

Το συγκεκριμένο βιβλίο με άγγιξε περισσότερο από πολλά άλλα, δημιουργώντας μου έντονα συναισθήματα και το ξεχωρίζω από ό,τι έχω διαβάσει ως τώρα.

- 2) Το βιβλίο τονίζει την ιδιαιτερότητα της σχέσης ενός αγοριού με έναν πελεκάνο και την αγάπη που μπορεί να νιώσει ο άνθρωπος για τα ζώα. Ποιο ζώο θεωρείς εσύ ιδιαίτερα ξεχωριστό ως προς τη σχέση που μπορεί να αναπτύξει με τον άνθρωπο και γιατί; Αν εσύ έχεις κάποια εμπειρία μιας ιδιαίτερης σχέσης που ανέπτυξες, να την αφηγηθείς.

Θεωρώ ότι ο σκύλος είναι ένα ζώο με το οποίο μπορεί να αποκτήσει ιδιαίτερη σχέση ο άνθρωπος.

Έχω αυτή την άποψη, γιατί ο σκύλος είναι ένα ζώο πολύ συντροφικό. Μπορεί να μοιραστεί πολλές δραστηριότητες με τον άνθρωπο, παίζουν μαζί και δημιουργούν μια έντονη σχέση. Οι σκύλοι συνήθως έχουν υψηλή νοημοσύνη και μπορούν να συνεννοηθούν με τα αφεντικά τους. Από την άλλη πλευρά, και ο άνθρωπος πολλές φορές έχει ανάγκη την συντροφιά ενός σκύλου, γιατί νιώθει ότι γεμίζει ένα κενό συναισθηματικά. Πολλοί μοναχικοί άνθρωποι συνηθίζουν να μιλούν στα σκυλιά τους, να τους διηγούνται ακόμη και τα προβλήματά τους, έχοντας την αίσθηση ότι τους «καταλαβαίνουν» καλύτερα από ό,τι οι συνάνθρωποί τους.

Η δική μου εμπειρία ξεκίνησε πριν από 3 χρόνια, όταν μια μέρα είδα κάτω από το σπίτι μου ένα μικρό σκυλάκι, που γάβγιζε φιλικά και με καλούσε να παίξω μαζί του, κουνώντας την ουρά του με λαχτάρα. Παίξαμε μαζί, το τάισα, το χάιδεψα, του έδωσα λίγο νερό και το φρόντισα, πιστεύοντας πως είναι αδέσποτο. Από τότε, συνέχισε να έρχεται κάθε φορά που με άκουγε να παίξω στον κήπο. Ήταν ο «μόνιμος επισκέπτης» μου. Λίγο καιρό μετά, όμως, ανακάλυψα ότι το σκυλάκι «μου» δεν ήταν μόνο, είχε και αφεντικό κάποιον γείτονα. Απλά, ήταν ένα πολύ κοινωνικό ζώακι, που ήθελε να κάνει καινούριους φίλους.

Αυτά τα τρία χρόνια, κάθε σαββατοκύριακο ξυπνάω με το γάβγισμά του και κατεβαίνω στον δρόμο, για να παίξουμε μαζί. Είναι πάντα πιστό στο ραντεβού μας και μου ανταποδίδει με τον καλύτερο τρόπο το ενδιαφέρον και τη φροντίδα που του δείχνω.

Ρήγας Καστρίτης, Α2

